HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera întâi)

23 septembrie 2009 *

În cauzele conexate T-20/08 și T-21/08,

Evets Corp., cu sediul în Irvine, California (Statele Unite), reprezentată de S. Ryan, solicitor,

reclamantă,

împotriva

Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI), reprezentat de domnul A. Folliard-Monguiral, în calitate de agent,

pârât,

având ca obiect o acțiune formulată împotriva a două decizii ale Camerei a patra de recurs a OAPI din 5 noiembrie 2007 (cauzele R 603/2007-4 și R 604/2007-4), privind cererea de *restitutio in integrum* formulată de reclamantă,

* Limba de procedură: engleza.

TRIBUNALUL DE PRIMĂ INSTANȚĂ
AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE (Camera întâi),

compus din doamna V. Tiili (raportor), președinte, domnul F. Dehousse și doamna I. Wiszniewska-Białecka, judecători,

grefier: domnul N. Rosner, administrator,

având în vedere cererile depuse la grefa Tribunalului la 8 ianuarie 2008,

având în vedere memoriile în răspuns depuse la grefa Tribunalului la 22 mai 2008,

având în vedere Ordonanța din 5 mai 2009 privind conexarea cauzelor T-20/08 și T-21/08 pentru buna desfășurare a procedurii orale,

în urma ședinței din 3 iunie 2009,

pronunță prezenta

Hotărâre

Situația de fapt

1 La 1 aprilie 1996, reclamanta, Evets Corp., a formulat două cereri de înregistrare a unei mărci comunitare la Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI) în temeiul Regulamentului (CE) nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară (JO 1994, L 11, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 146), astfel cum a fost modificat [înlocuit de Regulamentul (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca comunitară (JO L 78, p. 1)].

2 Mărcile a căror înregistrare a fost solicitată sunt marca verbală DANELECTRO și marca figurativă QWIK TUNE, produsele desemnate făcând parte din clasele 9 și 15 în sensul Aranjamentului de la Nisa privind clasificarea internațională a produselor și serviciilor în vederea înregistrării mărcilor din 15 iunie 1957, cu modificările și revizuirile ulterioare.

3 Marca QWIK TUNE a fost înregistrată la 30 aprilie 1998 și marca DANELECTRO la 25 mai 1998.

4 La 7 și la 14 septembrie 2005, în conformitate cu articolul 47 alineatul (2) din Regulamentul nr. 40/94 [devenit articolul 47 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009] și cu norma 29 din Regulamentul (CE) nr. 2868/95 al Comisiei din 13 decembrie 1995 de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 40/94 al Consiliului privind marca comunitară (JO L 303, p. 1, Ediție specială, 17, vol. 1, p. 189), OAPI a informat reprezentantul reclamantei cu privire la expirarea înregistrării mărcii QWIK TUNE și, respectiv, a mărcii DANELECTRO. Potrivit acestor notificări, cererile de

reînnoire trebuiau prezentate și taxele trebuiau achitate înainte de 30 aprilie 2006. Cererile puteau fi încă prezentate și taxele achitate într-un termen suplimentar de șase luni care expira la 1 noiembrie 2006.

5 La 21 și la 23 noiembrie 2006, în conformitate cu articolul 47 din Regulamentul nr. 40/94 (devenit articolul 47 din Regulamentul nr. 207/2009), cu norma 30 alineatul (5), cu norma 84 alineatul (3) litera (l) și cu norma 84 alineatul (5) din Regulamentul nr. 2868/95, OAPI a notificat reprezentantului reclamantei faptul că înregistrările mărcilor QWIK TUNE și DANELECTRO fuseseră radiate din registrul mărcilor comunitare la 1 octombrie 2006, cu intrare în vigoare de la 1 aprilie 2006. Se arăta în fiecare notificare că, în cazul unui dezacord, reprezentantul reclamantei putea solicita în scris o decizie, în termen de două luni de la data recepționării notificării.

6 La 26 ianuarie 2007, reprezentantul reclamantei a prezentat pentru mărcile în cauză, în temeiul articolului 78 din Regulamentul nr. 40/94 (devenit articolul 81 din Regulamentul nr. 207/2009), o cerere de *restitutio in integrum*, prin care acesta solicita să fie repus în drepturi pentru a efectua o reînnoire a înregistrărilor în cauză, afirmând că acestea nu fuseseră reînnoite din cauza unei erori cauzate de împrejurări care excedează sferei controlului său sau al reclamantei. Astfel, răspunderea reînnoirii ar fi fost transmisă unui terț, care nu ar fi avut adresa corectă a reclamantei în baza sa de date. Reprezentantul reclamantei a solicitat OAPI să extragă taxele de *restitutio in integrum* și de reînnoire din contul său curent deschis la OAPI. Reprezentantul reclamantei a indicat că reclamanta aflase despre pierderea drepturilor sale abia la 26 noiembrie 2006, dată la care acesta a transmis notificările OAPI.

7 La 22 februarie 2007, Departamentul „Mărci și registru” al OAPI a respins cererea de *restitutio in integrum*. Acesta a considerat că cererea fusese depusă în termen și era admisibilă, dar că reclamanta nu a dat dovadă de întreaga prudență impusă de circumstanțe. Astfel, în opinia acestuia, reprezentantul reclamantei știa că mărcile în cauză trebuiau reînnoite, dar nu luase măsurile necesare pentru a verifica și a afla de la reclamantă, de la terțul căruia îi fusese transferată răspunderea reînnoirii și de la OAPI dacă reînnoirea fusese efectuată sau, eventual, dacă urma să aibă loc. În consecință,

înregistrările mărcilor DANELECTRO și QWIK TUNE erau considerate radiate în temeiul normei 30 alineatul (6) din Regulamentul nr. 2868/95.

8 La 21 iunie 2007, reclamanta a formulat o cale de atac la OAPI în temeiul articolelor 57-62 din Regulamentul nr. 40/94 (devenite articolele 58-64 din Regulamentul nr. 207/2009) împotriva Deciziilor Departamentului „Mărci și registru" din 22 februarie 2007.

9 Prin Deciziile din 5 noiembrie 2007 (denumite în continuare „deciziile atacate"), Camera a patra de recurs a OAPI a respins calea de atac și a declarat că cererea de *restitutio in integrum* era considerată neprezentată, în conformitate cu articolul 78 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94 [devenit articolul 81 alineatul (3) din Regulamentul nr. 207/2009], pentru motivul că cererea a fost depusă după expirarea termenului de două luni prevăzut la articolul 78 alineatul (2) din Regulamentul nr. 40/94 [devenit articolul 81 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009] și că taxa de *restitutio in integrum* a fost plătită în afara acestui termen. Aceasta a considerat că, întrucât datele încetării obstrucționării erau 21 noiembrie 2006 pentru marca QWIK TUNE și 23 noiembrie 2006 pentru marca DANELECTRO, date la care OAPI a informat reprezentantul reclamantei că mărcile au fost radiate, cererea prezentată la 26 ianuarie 2007 era în afara acestui termen.

Concluziile părților

10 Reclamanta solicită Tribunalului:

— anularea deciziilor atacate;

— declararea cererii de *restitutio in integrum* ca fiind depusă în termenele prevăzute la articolul 78 alineatul (2) din Regulamentul nr. 40/94;

— trimiterea cauzelor camerei de recurs spre rejudecare, pentru ca aceasta să se pronunțe pe fond cu privire la problema de a stabili dacă s-a dat dovadă de întreaga prudență necesară pentru reînnoirea mărcilor în cauză;

— obligarea OAPI la plata cheltuielilor de judecată.

11 OAPI a solicitat Tribunalului:

— respingerea acțiunii;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

12 În susținerea acțiunilor, reclamanta invocă, în esență, trei motive, întemeiate, în primul rând, pe încălcarea principiului interdicției *reformatio in peius*, în al doilea rând, pe încălcarea dreptului la apărare și a dreptului de a fi ascultat și, în al treilea rând, pe încălcarea articolului 78 din Regulamentul nr. 40/94.

13 Trebuie să se examineze, mai întâi, motivul întemeiat pe încălcarea articolului 78 din Regulamentul nr. 40/94.

Cu privire la motivul întemeiat pe încălcarea articolului 78 din Regulamentul nr. 40/94

14 În opinia reclamantei, camera de recurs a calculat în mod eronat termenul de două luni începând de la data încetării obstrucționării intervenite la 21 și la 23 noiembrie 2006, date la care OAPI l-a informat pe reprezentantul reclamantei cu privire la decăderea din drepturile în cauză, deoarece data care trebuie luată în considerare este cea la care reclamanta însăși a aflat despre pierderea drepturilor sale.

15 OAPI contestă argumentele prezentate de reclamantă.

16 Potrivit articolului 78 alineatele (2) și (3) din Regulamentul nr. 40/94, o cerere de *restitutio in integrum* trebuie prezentată în scris în termen de două luni de la încetarea obstrucționării care stă la baza nerespectării unui termen care a avut drept consecință directă pierderea unui drept sau pierderea unei căi de atac. Cererea nu este admisibilă decât într-un termen de un an de la data expirării termenului nerespectat. Cererea trebuie să fie motivată și să indice faptele și motivele invocate în sprijinul său. Aceasta nu se consideră depusă decât după achitarea taxei de *restitutio in integrum*.

17 În speță, părțile sunt de acord, în principiu, cu privire la faptul că „încetarea obstrucționării" este data la care reclamanta a fost informată cu privire la pierderea drepturilor în cauză.

18 Este cert că reprezentantul reclamantei a primit, la 21 noiembrie 2006 și, respectiv, la 23 noiembrie 2006, notificările din partea OAPI ce vizau să îl informeze că înregistrările mărcilor QWIK TUNE și DANELECTRO au fost radiate din registrul mărcilor comunitare la 1 octombrie 2006, cu intrare în vigoare de la 1 aprilie 2006.

19 Camera de recurs a considerat că cererea de *restitutio in integrum* depusă la 26 ianuarie 2007 a fost considerată ca nefiind prezentată, în conformitate cu articolul 78 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94, întrucât cererea a fost depusă și taxa de *restitutio in integrum* a fost plătită după expirarea termenului de două luni prevăzut la articolul 78 alineatul (2) din Regulamentul nr. 40/94 care expira luni, 22 ianuarie 2007, pentru marca QWIK TUNE, respectiv marți, 23 ianuarie 2007, pentru marca DANELECTRO.

20 Or, reclamanta susține că termenul de două luni nu putea începe să curgă decât de la data la care ea însăși, nu reprezentantul său, a aflat despre pierderea drepturilor în cauză, întrucât aceasta și-ar fi asumat răspunderea acționând ca propriul reprezentant în vederea reînnoirii înregistrărilor în cauză prin intermediul terțului, iar eroarea care a dus la nerespectarea termenului s-ar fi produs în birourile sale. Această dată ar fi fost 26 noiembrie 2006 și, prin urmare, cererea de *restitutio in integrum* ar fi fost prezentată în termen.

21 Această argumentație nu poate fi acceptată. Astfel, precum susține în mod întemeiat OAPI, data la care pierderea unui drept este adusă la cunoștința reprezentantului trebuie considerată ca fiind data la care persoana reprezentată, și anume reclamanta, a aflat despre respectiva pierdere.

22 În această privință, trebuie amintit că, în temeiul normei 77 din Regulamentul nr. 2868/95, orice notificare sau altă comunicare adresată de către OAPI unui reprezentant autorizat în mod corespunzător are același efect ca și cum ar fi adresată persoanei reprezentate. La fel, orice comunicare adresată Oficiului de către un reprezentant autorizat are același efect ca și cum ar veni din partea persoanei reprezentate.

23 Astfel, în privința OAPI, importante sunt tocmai comunicările acestuia cu reprezentantul reclamantei, iar nu cele dintre reprezentantul reclamantei și aceasta.

24 Trebuie precizat de asemenea că, în temeiul articolului 78 alineatul (5) din Regulamentul nr. 40/94 [devenit articolul 81 alineatul (5) din Regulamentul nr. 207/2009], articolul 78 nu este aplicabil termenelor prevăzute la alineatul (2) al acestui articol. Astfel, dacă nu a fost respectat termenul de două luni, care este una dintre condițiile de admisibilitate a cererii de *restitutio in integrum*, nu mai există posibilitatea de a prezenta o nouă cerere de *restitutio in integrum*, chiar justificând respectiva nerespectare.

25 În consecință, în mod întemeiat a considerat camera de recurs că cererea de *restitutio in integrum* depusă la 26 ianuarie 2007 trebuia considerată ca nefiind prezentată.

26 În plus, reclamanta arată că, ținând seama de termenul global de douăsprezece luni stabilit pentru inițierea unei proceduri de *restitutio in integrum*, intenția legiuitorului era ca termenul de două luni să nu fie calculat începând de la data notificării expirării către reprezentantul titularului mărcii. Într-o astfel de ipoteză, termenul de douăsprezece luni ar fi superfluu și stabilirea unui termen de două luni pentru inițierea procedurii de *restitutio in integrum* ar fi fost suficientă. Această soluție ar fi fost adoptată de camerele de recurs ale Oficiului European de Brevete (OEB) și, în măsura în care articolul 78 alineatul (2) din Regulamentul nr. 40/94 ar fi identic, în esență, cu articolul 122 alineatul (2) din Convenția privind eliberarea brevetelor europene din 5 octombrie 1973, cu modificările ulterioare, aceeași soluție ar trebui să se aplice în speță.

27 Cu titlu preliminar, este necesar să se arate că articolul 122 alineatul (2) din Convenția privind eliberarea brevetelor europene nu mai conține dispoziții cu privire la termen, ci se referă la norma 136 din Regulamentul de aplicare a Convenției privind eliberarea brevetelor europene, astfel cum a fost adoptată prin Decizia Consiliului de

administrație al Organizației Europene a Brevetelor din 7 decembrie 2006. Dispoziția relevantă este astfel norma 136 alineatul (1) din acest regulament de aplicare.

28 În ceea ce privește termenul de un an, este suficient să se constate că articolul 78 alineatul (2) din Regulamentul nr. 40/94 nu privește în exclusivitate cererea de *restitutio in integrum* în cazurile de neprezentare a unei cereri de reînnoire, ci vizează de asemenea nerespectarea termenului în cazurile în care obstrucționarea a avut drept consecință directă, în temeiul dispozițiilor regulamentului menționat, pierderea unui drept sau a unui motiv de exercitare a unei căi de atac. Obstrucționarea și îndeosebi încetarea acesteia se poate prezenta sub numeroase forme și, prin urmare, termenul de un an este prevăzut ca un termen absolut. Astfel, reclamanta nu poate susține că acest termen ar deveni inutil dacă termenul de două luni s-ar calcula începând de la „data cronologică" (în speță, 21 și 23 noiembrie 2006) în cauză. În cazul în care obstrucționarea încetează abia la un an de la expirarea termenului nerespectat, cererea de *restitutio in integrum* nu mai este admisibilă. Termenul de două luni face parte astfel din termenul de un an.

29 În ceea ce privește practica folosită de camerele de recurs ale OEB, invocată de reclamantă, este suficient să se constate că regimul comunitar al mărcilor este un sistem autonom, constituit dintr-un ansamblu de reguli și urmărind obiective care îi sunt specifice, aplicarea sa fiind independentă de orice alt sistem [a se vedea, prin analogie, Hotărârea Tribunalului din 5 decembrie 2000, Messe München/OAPI (electronica), T-32/00, Rec., p. II-3829, punctul 47].

30 Astfel, deși prevederile cu o formulare identică sau similară în domeniul dreptului european al proprietății intelectuale trebuie interpretate în măsura posibilului în mod uniform, Convenția privind eliberarea brevetelor europene nu este un instrument comunitar, iar OEB nu este un organism comunitar. Deciziile camerelor de recurs ale acestui Oficiu nu au valoare de jurisprudență în dreptul comunitar (Concluziile avocatului general Sharpston prezentate în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea Curții din 13 martie 2007, OAPI/Kaul, C-29/05 P, Rep., p. I-2213, I-2215, punctul 40).

31 Pe de altă parte, presupunând chiar că articolul 78 din Regulamentul nr. 40/94 a fost elaborat pe baza unui model din dreptul brevetelor, nimic nu indică faptul că interpretarea celor două dispoziții trebuie să fie identică, întrucât interesele în cauză în cele două domenii pot fi diferite. Astfel, contextul juridic din dreptul brevetelor este diferit, iar dispozițiile aplicabile brevetului vizează reglementarea unor proceduri diferite de cele aplicabile în materie de mărci [Hotărârea Tribunalului din 13 mai 2009, Aurelia Finance/OAPI (AURELIA), T-136/08, Rec., p. II-1361, punctul 21].

32 În orice caz, Decizia din 16 aprilie 1985 a Camerei tehnice de recurs a OEB (T 191/82, JO OEB 7/1985, p. 189), la care s-a referit reclamanta, nu demonstrează în niciun mod sub ce formă ar oferi OEB o interpretare diferită a dispoziției pertinente. Astfel, în această cauză, s-a considerat că, în cazul în care angajatul unui mandatar descoperă că nerespectarea unui termen a generat o pierdere de drepturi, obstrucționarea aflată la originea acestei nerespectări, și anume faptul de a nu-și fi dat seama că termenul nu a fost respectat, este considerat că nu a încetat cât timp respectivul mandatar nu a fost informat personal cu privire la situație, întrucât acestuia îi revine obligația să decidă dacă este necesar să prezinte o cerere de *restitutio in integrum* și, în ipoteza în care alege să prezinte această cerere, să găsească motivele și împrejurările considerate oportune pentru a fi prezentate OEB.

33 Or, în speță, mandatarul, și anume reprezentantul reclamantei, nu a invocat că nu ar fi fost informat personal cu privire la situație la datele notificărilor. Astfel, această decizie nu susține în niciun mod argumentele reclamantei. În plus, raportul dintre reprezentant și angajatul său nu poate fi asimilat raportului dintre un reprezentant și persoana pe care o reprezintă.

34 În aceste împrejurări, trebuie să se respingă motivul întemeiat pe încălcarea articolului 78 din Regulamentul nr. 40/94.

Cu privire la motivul întemeiat pe încălcarea principiului interdicției reformatio in peius

35 Reclamanta arată în esență, că, încălcând principiul interdicției *reformatio in peius*, camera de recurs a plasat-o, în urma căii de atac formulate, într-o situație mai puțin favorabilă decât cea în care s-ar fi aflat în lipsa acestui recurs, invocând, pentru prima dată, faptul că cererea de *restitutio in integrum* a fost depusă la Departamentul „Mărci și registru" în afara termenului de două luni.

36 OAPI contestă argumentele prezentate de reclamantă.

37 Presupunând chiar că principiul pe care reclamanta îl prezintă poate fi invocat într-o procedură în care camera de recurs fie exercită competențele organului care a adoptat decizia ce face obiectul căii de atac cu care a fost sesizată, fie trimite cauza la organul menționat pentru a-i da curs, este suficient să se arate că, prin respingerea căii de atac formulate de reclamantă, camera de recurs a menținut în vigoare decizia Departamentului „Mărci și registru". Prin urmare, în ceea ce privește decizia Departamentului „Mărci și registru", în măsura în care aceasta nu a admis pretențiile reclamantei, reclamanta nu se află, ca urmare a deciziei atacate, într-o poziție juridică mai puțin favorabilă decât anterior introducerii căii de atac.

38 În plus, trebuie amintit că reiese din articolul 62 alineatul (1) din Regulamentul nr. 40/94 [devenit articolul 64 alineatul (1) din Regulamentul nr. 207/2009] că, în urma examinării pe fond a căii de atac, camera de recurs se pronunță asupra căii de atac și că aceasta poate, procedând astfel, „să exercite competențele organului care a pronunțat hotărârea atacată", și anume, în situația de față, să se pronunțe ea însăși asupra cererii de *restitutio in integrum*, prin respingerea acesteia sau prin declararea temeiniciei sale, confirmând sau infirmând, în acest mod, decizia atacată. În consecință, prin calea de atac cu care este sesizată, camera de recurs este chemată să efectueze o nouă examinare completă a fondului cererii de *restitutio in integrum*, atât în drept, cât și în fapt (Hotărârea OAPI/Kaul, citată anterior, punctele 56 și 57).

39 Astfel cum susține OAPI, aspectele privind admisibilitatea nu trebuie excluse din această „nouă examinare completă" a cererii de *restitutio in integrum.* Astfel, potrivit unei jurisprudențe constante, normele privind termenele au fost instituite pentru a asigura securitatea juridică și pentru a evita orice discriminare sau tratament arbitrar (a se vedea Ordonanța Tribunalului din 21 noiembrie 2005, Tramarin/Comisia, T-426/04, Rec., p. II-4765, punctul 60 și jurisprudența citată). Această constatare generală se aplică și termenelor prevăzute de regulamentele privind marca comunitară [Hotărârea Tribunalului din 17 septembrie 2008, Neurim Pharmaceuticals (1991)/OAPI – Eurim-Pharm Arzneimittel (Neurim PHARMACEUTICALS), T-218/06, Rep., p. II-2275, punctul 44].

40 În această privință, reclamanta nu poate invoca Hotărârea Tribunalului din 16 februarie 2000, Procter & Gamble/OAPI (Forma unui săpun) (T-122/99, Rec., p. II-265), în măsura în care Tribunalul a considerat că camera de recurs nu avea competența să efectueze o nouă examinare a condițiilor de depunere a cererii de înregistrare și să pronunțe inadmisibilitatea cererii de înregistrare (punctele 29-34). Astfel, reținând din oficiu, *a posteriori*, o neregularitate formală neprecizată de examinator, camera de recurs a privat reclamanta de posibilitatea de a adresa OAPI o nouă cerere de înregistrare care să îi permită să beneficieze de o dată de depozit anterioară celei pe care ar fi putut să o obțină de la adoptarea deciziei atacate în cauză (Hotărârea Forma unui săpun, citată anterior, punctele 29 și 30).

41 Or, în speță, depășirea termenului în cauză nu ar fi putut să fie rectificată sub nicio formă, astfel încât camera de recurs nu a privat reclamanta de niciun fel de posibilitate.

42 În ceea ce privește practica, invocată de reclamantă, a camerelor de recurs ale OEB, este suficient să amintim că deciziile acestui oficiu nu au valoare de jurisprudență în dreptul comunitar.

43 În orice caz, decizia Marii Camere de recurs a OEB din 14 iulie 1994 (G 9/92, JO OEB 12/1994, p. 875), invocată de reclamantă, nu se poate transpune în speță, întrucât nu privește nerespectarea unui termen, ci problema de a stabili dacă textul unui brevet, astfel cum a fost aprobat prin decizia intermediară, putea fi contestat.

44 În aceste împrejurări, este necesară respingerea motivului întemeiat pe încălcarea principiului interzicerii *reformatio in peius*.

Cu privire la motivul întemeiat pe o încălcare a dreptului la apărare și a dreptului de a fi ascultat

45 Reclamanta arată în esență că, încălcând articolul 61 alineatul (2) și articolul 73 a doua teză din Regulamentul nr. 40/94 [devenite articolul 63 alineatul (2) și articolul 75 a doua teză din Regulamentul (CE) nr. 207/2009], camera de recurs a omis să îi confere posibilitatea, anterior adoptării deciziilor atacate, de a-și prezenta observațiile cu privire la motivele pentru care camera de recurs a respins calea de atac pe care aceasta l-a prezentat-o invocând, pentru prima oară, că cererea de *restitutio in integrum* a fost depusă în afara termenului la Departamentul „Mărci și registru".

46 OAPI contestă argumentele prezentate de reclamantă.

47 Este necesar să se arate că, potrivit articolului 73 a doua teză din Regulamentul nr. 40/94, deciziile OAPI nu pot fi întemeiate decât pe motive asupra cărora părțile interesate au avut posibilitatea de a formula observații. Această dispoziție consacră, în cadrul dreptului mărcilor comunitare, principiul general al protecției dreptului la apărare. În temeiul acestui principiu general al dreptului comunitar, destinatarii deciziilor autorităților publice care afectează în mod semnificativ interesele acestora trebuie să aibă posibilitatea să își exprime în mod util punctul de vedere. Dreptul de a fi ascultat este aplicabil în ceea ce privește toate elementele de fapt sau de drept care constituie fundamentul actului decizional, dar nu și în ceea ce privește poziția finală pe care administrația intenționează să o adopte [a se vedea Hotărârea Tribunalului din

7 februarie 2007, Kustom Musical Amplification/OAPI (Forma unei chitare), T-317/05, Rep., p. II-427, punctele 24, 26 și 27 și jurisprudența citată].

48 În plus, rezultă din jurisprudență că dreptul la apărare nu este încălcat ca urmare a unei neregularități procedurale decât în măsura în care aceasta a avut o incidență concretă asupra posibilității întreprinderilor în cauză de a se apăra. Astfel, nerespectarea normelor în vigoare care au drept finalitate protecția dreptului la apărare nu este susceptibilă să vicieze procedura administrativă decât dacă se stabilește că aceasta ar fi putut să conducă la un rezultat diferit în lipsa sa [a se vedea Hotărârea Tribunalului din 12 mai 2009, Jurado Hermanos/OAPI (JURADO), T-410/07, Rep., p. II-1345, punctul 32 și jurisprudența citată].

49 Or, astfel cum s-a constatat cu ocazia examinării motivului întemeiat pe încălcarea articolului 78 din Regulamentul nr. 40/94, în mod întemeiat a considerat camera de recurs că cererea de *restitutio in integrum* a fost depusă în afara termenului de două luni și, prin urmare, trebuia considerată ca nefiind prezentată.

50 Astfel, presupunând chiar că respectiva cameră de recurs s-a făcut vinovată de o încălcare a dreptului reclamantei de a fi ascultată, o astfel de încălcare nu ar fi putut să afecteze legalitatea deciziilor atacate [a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 20 aprilie 2005, Krüger/OAPI – Calpis (CALPICO), T-273/02, Rec., p. II-1271, punctul 68].

51 Pe de altă parte, în speță, ca răspuns la o întrebare a Tribunalului cu privire la faptul de a stabili ceea ce ar fi afirmat reclamanta dacă ar fi avut posibilitatea să își prezinte observațiile în această privință, reclamanta s-a mulțumit să invoce că exista o divergență în legătură cu personalitatea reprezentantului și că practica OAPI era diferită de cea a OEB. Or, față de OAPI, reprezentantul său era cel care a primit notificările și care, de altfel, a depus cererea de *restitutio in integrum*. Presupunând că nu aceasta era situația, respectivul reprezentant nu ar fi putut prezenta cererea menționată, care trebuia considerată, cu atât mai mult, că nu a fost prezentată niciodată. În plus, astfel cum s-a constatat deja mai sus, practica OEB nu este obligatorie pentru

OAPI. Prin urmare, răspunsul reclamantei susține constatarea potrivit căreia dreptul său de a fi ascultată nu a fost încălcat.

52 În aceste împrejurări, reclamanta nu poate invoca Hotărârea Forma unui săpun, citată anterior, potrivit căreia camera de recurs ar fi încălcat dreptul la apărare al reclamantei, prin faptul că nu i-a conferit posibilitatea să se pronunțe cu privire la două noi motive absolute de refuz pe care camera de recurs le-a reținut din oficiu (Hotărârea Forma unui săpun, citată anterior, punctul 47).

53 În consecință, trebuie respins motivul întemeiat pe încălcarea dreptului la apărare și a dreptului de a fi ascultat.

54 Rezultă din toate cele expuse anterior că este necesar să se respingă acțiunea.

55 În aceste împrejurări, nu este necesară pronunțarea cu privire la admisibilitatea celui de al doilea și a celui de al treilea capăt de cerere ale reclamantei.

Cu privire la cheltuielile de judecată

56 Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor OAPI.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera întâi)

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunile.

2) Obligă Evets Corp. la plata cheltuielilor de judecată.

Tiili Dehousse Wiszniewska-Białecka

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 23 septembrie 2009.

Semnături